

ס ו ד י

ז כ ר ו ן ד ב ר י םביקור במשרד המושל הצבאי בעזה

ביום 14 ביוני בשעות אחרי הצהריים נתלווייתי למר יעקב אבנון בנוסיעה לעזה לשם ההחמת מנהל הטס"ות על ההסכם עם ממשלת ישראל.

לאחר-חתימת ההסכם התנהלה שיחה עם סגן אלוף גאון, קצין מטה לעניני הממשל, ואלו ראשי הפרקים מאותה שיחה כפי שנשמעו מפי סג"א גאון:

(א) ב-12 או ב-13 דנא, התפוצץ מוקש בסביבות עזה. החקירה גילתה שהנחת המוקש בוצעה זמן קצר לפני התפוצצותו. העקבות הובילו למספר בתים שבמחנה הפליטים "אלטרנבשה" (?). תושבי אותם בתים נדרשו להצביע על האנשים שביצעו את המעשה. כעבור זמן הופיעו 110 איש שזיהו את עצמם כחיילי צבא השחרור הפלשתינאי והטילו את האשמה על עצמם באופן קולקטיבי. הם לא שעו להפצרות להצביע על מי מביניהם ביצע את המעשה. נחננו להם שלוש שעות לבלות את המבצעים אחרת יוטל עליהם עונש - משלא נענו עם תום האולטימטום הוחלט להעבירם לטיני ולקזוב אותם לנפשט! כנראה העונש בוצע בינתיים. כמו כן פוצץ הצבא 8 בתים שאליהם הובילו העקבות.

(ב) בידי אנשי הממשל כעת רשימה המכילה שמות של 6000 איש שהם נמנים על צבא השחרור הפלשתינאי ברצועה. אין עדיין החלטה כיצד לנהוג לגבי מקרה זה. הרי ברגע שיוחלט לעצרת יהיה צורך לדאוג לצרכי מחייתם. יתרה מזו מעמדם אינו ברור. שבווי מלחמה? או אנשי כנופיות מן הסתם? הממשל עדיין מחלבט בבעיה זו.

(ג) הממשל פנה לתושבי מחנות הפליטים ברצועה ודרש מהם למסור את כל הנשק שבידם. פנייה זו לא נענתה. לכן הממשל פנה לנציג UNRWA במקום ובקשו להכריז על מחסן בו יכולים מחזיקי הנשק לשים בו את נשקם במשך הלילה ללא חקירה וללא צורך להזדהות. מקוים ששיטה זו תועיל יותר.

(ד) מתוך הנחה שחלק מאנשי הצבא המצרי הסתתרו בבתים ובמחנות הפליטים, הופנתה קריאה לכל תושבי המחנות למסור חיילים כאלו. עדיין לא היתה תגובה.

(ה) קודם לכן העלה סגן פדן מהממשל (העוסק לפי שמה בקשרי חוץ והסברה) בקשה כי יקבל הדרך בקשר לקוי ההסברה והסיעון שיש לנקוט לגבי התושבים. הוא ביקש לקיים פגישה, אם אפשר, עם מר שאול בר-חיים וגורמים אחרים שיוכלו להנחותו בשאלה זו. הובטה לו כי בקשתו תועבר לאחראיים.

אבנר ארזי

העתקים: ✓

מר א. לוריא, משנה למנכ"ל ✓

מר קומי

המנכ"ל